

UZASADNIENIE

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 października 2020r.	Sygnatura akt	II AKa 132/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok z dnia (...) r., Sąd Okręgowy w P., sygn. akt (...)			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca	

	niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		M. G. (1)	1. W dniu (...) r. w P. w Szpitalu M. przy ul. (...), działając z zamiarem	Zeznania: pokrzywdzona M. G. (2)	28-30, 43-44, 61-66, 450v-451 83v, 451v-452

	bezpośrednim usiłował dokonać zabójstwa M. G. (2) w ten sposób, że oblał ją rozpuszczalnikiem na bazie toluenu i ksylenu zaliczanych do substancji łatwopalnych a następnie zamierzał ją podpalić przy użyciu zapalniczki, jednakże nie zdołał zrealizować swojego zamiaru z uwagi na reakcję pokrzywdzonej i działanie osób trzecich – dot. czynu zarzucanego w punkcie I oskarżonemu a przypisanego w punkcie 1 z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.	L. C. W. K. A. J. W. P. J. B. Ogłędziny miejsca zdarzenia wraz z dokumentacją fotograficzną Opinie KWP P. – Laboratorium Kryminalistyczne dot. badań chemicznych Eksperyment procesowy z (...) Eksperyment procesowy z dnia (...) Opinia pożarowa biegłego z dziedziny pożarnictw a T. D. wraz z Raportem z pomiarów temperatury Opinia biegłego z dziedziny medycyny sądowej z Ki (...) w P. C. Ż. Opinia psychiatryczna Prawomocny wyrok Sądu Rejonowego P. w Poznaniu z dnia (...) r., sygn. akt (...)	32-33, 452-453 10-11, 453-453v 13-14, 452 89-90, 451 7-8, 92, 97 20-23, 103-108, 109-114 75-76 130-131, 132 206-232, 157-179 115-117, 281-284 306-310, 524 67-70
	2. W okresie czasu od dnia (...) r. w P. nie stosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem w dniu (...) r. przez Sąd Rejonowy P. J. w P. – sygn. akt (...) – zakazu zbliżania się na odległość nie mniejszą niż 100 metrów do M. G.		

			(2) oraz zakazu kontaktowania się w jakikolwiek sposób z wyżej wymienioną – dot. czynu zarzucanego w punkcie II a przypisanego w punkcie 2 z art. 244 k.k.		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1.	Zeznania: pokrzywdzonej M. G. (2) L. C. W. K. A. J. W. P.	Dowody te, łącznie z wyjaśnieniami oskarżonego, który do popełnienia obu przestępstw nie przyznał się (k. 35-37, 41-42, 130-131, 255-257,			

J. B.	449v-450)
Ogłędziny miejsca zdarzenia wraz z dokumentacją fotograficzną	zostały poddane wyjątkowo szczegółowej ocenie Sądu I instancji, który na podstawie tej oceny w sposób prawidłowy
Opinie KWP P. – Laboratorium Kryminalistyczne dot. badań chemicznych	zrekonstruował fakty dotyczące poszczególnych zdarzeń, w tym dotyczących nie tylko zdarzenia
Eksperyment procesowy z (...) r.	w szpitalu w dniu (...) r., ale i dotyczącego
Eksperyment procesowy z dnia (...) r.	niestosowania się oskarżonego do sądowego
Opinia pożarowa biegłego z dziedziny pożarnictwa T. D. wraz z Raportem z pomiarów temperatury	zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość nie mniejszą niż 100 metrów oraz zakazu kontaktowania się z nią
Opinia biegłego z dziedziny medycyny sądowej z Ki (...) w P. C. Ż.	w jakikolwiek sposób od (...)r. Ta ostatnia okoliczność, która
Opinia psychiatryczna	spowodowała uznanie winy oskarżonego w popelnieniu
Prawomocny wyrok Sądu Rejonowego P. w P. z dnia (...) r., sygn. akt (...)	przypisanego mu przestępstwa z art. 244 k.k. nie jest w tej sprawie kwestionowana przez skarżącego z racji swojej oczywistości, skoro oskarżony także przyznał w

swoich wyjaśnieniach, że miał w tym czasie kontakt ze swoją byłą żoną, choć nie powinien dążyć do niego, co wynika z wyżej wymienionych zakazów sądowych, o których zresztą wiedział. Natomiast Sąd I instancji poprzez drobiazgową wręcz analizę tych wszystkich dowodów, mając na uwadze zarówno wnioski opinii biegłego z dziedziny medycyny sądowej, ale i również wnioski wynikające z przebiegu eksperymentu procesowego dotyczącego sprawności zapalniczki, którą w szpitalu w trakcie zdarzenia posługiwał się oskarżony, jak i wnioski wynikające z eksperymentu dotyczącego odtworzenia przebiegu zdarzenia, mającego miejsce na terenie szpitala

w dniu(...) r.,
mając na
względzie
substancje
łatwopalne,
jakimi posłużył
się oskarżony,
jak i sam
przebieg tego
zdarzenia,
wynikający z
zeznań
pokrzywdzonej i
naocznych
świadków a
także negatywny
stosunek
oskarżonego
wobec byłej żony
M. G. (2)
wynikający z
samego znęcania
się nad nią,
za które został
prawomocnie
skazany, będąc
uprzednio
tymczasowo
aresztowanym,
jak i wynikający
z jego
nękającego
zachowania się
względem niej
po wyżej
wymienionym
skazaniu, jak
i mając na
uwadze nie tylko
zasady wiedzy
i logicznego
rozumowania,
ale i jakże
istotne w tej
sprawie zasady
doświadczenia
życiowego
wykazał
jednoznacznie,
iż zamiarem

bezpośrednim
oskarżonego w
dniu (...)r. na
terenie Szpitala
w P. było
pozbawienie
życia M. G.
(2) poprzez jej
podpalenie przy
użyciu
substancji
łatwopalnych,
do czego jednak
nie doszło z
powodu postawy
obronnej
pokrzywdzonej i
udzielonej jej
natychmiast
pomocy przez
kolegów z pracy,
którzy
oskarżonego
obezwładnili,
wyrywając mu z
ręki dowodową
zapalniczkę.

Powyższe zaś
znalazło wyraz w
treści
formularza
uzasadnienia
zarówno w części
dotyczącej
ustalenia faktów
(punkt 1), jak i w
części dotyczącej
oceny dowodów
(punkt 2). Sąd I
instancji
kierując się zaś
tymi
przesłankami
trafnie nie dał
wiary
wyjaśnieniom
oskarżonego,
który pierwotnie
podał

	<p>nieprzekonywujące fakty dotyczącego motywów jego działania a następnie zasłonił się brakiem pamięci z przebiegu zdarzenia.</p> <p>Sąd Apelacyjny powyższe ustalenia i ocenę dowodów dokonane przez Sąd I instancji w pełni akceptuje, nie znajdując żadnej podstawy i to zarówno w treści wniesionej apelacji, jak i z urzędu, by te ustalenia i ocenę zakwestionować. Ocena ta bowiem jest w pełni chroniona granicami określonymi w art. 7 k.p.k., zaś wyrażenie przez apelującego dezaprobaty dla niej nie może być wystarczającą podstawą do jej skutecznego zakwestionowania.</p>	
<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za</p>		

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Nie dotyczy		
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1.	Obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść wydanego wyroku – tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 § 1 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodu z opinii sędowo – lekarskiej biegłego dr hab. n. med. C. Ź. i dokonanie jej nadinterpretacji w zakresie skutków ewentualnego podpalenia M. G. (2) w	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

sytuacji, gdy biegły wskazał wyraźnie, że podpalenie pokrzywdzonej nie mogło doprowadzić do jej śmierci. A ponadto obraza przepisów art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez brak wezwania z urzędu na rozprawę biegłego dr hab. n. med. C. Ż. w celu jego przesłuchania w sytuacji, gdy Sąd powziął wątpliwości odnośnie interpretacji opinii sporządzonej przez tego biegłego w zakresie skutków ewentualnego podpalenia pokrzywdzonej M. G. (2). Jak również obraza przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego przejawiającej się uznaniem wyjaśnień M. G. (1) za całkowicie niewiarygodne i

	<p>nieprzydatne dla ustalanie faktów, w sytuacji gdy niepamiętanie przez oskarżonego przebiegu zdarzenia może świadczyć o zmianach w ośrodkowym układzie nerwowym, potwierdzając tym samym wnioski opinii biegłych psychiatrów w tym zakresie – punkty 2, 3 i 4 apelacji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Odnosząc się do zarzutów apelującego, wskazać należy, iż ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji, wbrew twierdzeniom apelacji, została dokonana z uwzględnieniem reguł wynikających z art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k., jak</p>			

również z art. 201 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. Tak dokonana ocena jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości tego rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy rozważył wszystkie istotne okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego oraz prawidłowo uargumentował swoje stanowisko w uzasadnieniu wyroku, na co zresztą już wyżej wskazano (punkt 2.2.1).

I tak, wskazać należy, iż biegły z dziedziny medycyny sądowej C. Ż. wydał w sprawie dwie pisemne opinie sądowo – lekarskie dotyczące ewentualnych skutków, jakich mogłaby doznać pokrzywdzona w wyniku inkryminowanego zdarzenia popełnionego przez M. G. (1), które to zdarzenie w zakresie przebiegu jasno wynika z treści zgodnych ze sobą i uzupełniających się wzajemnie zeznań M. G. (2) (k. 28-30, 61-66, 450v-451), W. K. (k. 32-33, 542-453) i A. J. (k. 10-11, 453-453v) i zostało obrazowo odtworzone podczas eksperymentu procesowego w dniu (...) r. (k. 130-131, 132). Nie są przy tym uzasadnione twierdzenia skarżącego, iż biegły wskazał wyraźnie, że

podpalenie
pokrzywdzonej
nie mogło
doprowadzić do
jej śmierci.
Biegły bowiem
jasno wskazał,
iż w trakcie
tego zdarzenia
pokrzywdzona
M. G. (2) „ nie
była narażona
na bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia, lecz
była narażona
na bezpośrednie
niebezpieczeństwo
powstania
ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu w
rozumieniu art.
156 § 1
k.k. w postaci
rozległego i
ciężkiego
oparzenia
termicznego II°
a nawet III°
skutkującego
powstaniem
blizn, które
mogły mieć
charakter
szpecący a więc
była narażona na
trwale, istotne
zszpecenie lub
zniekształcenie
ciała w
rozumieniu art.
156 § 1 pkt 2
k.k.” (k. 115-117,
281-284). Biegły
więc w tej
opinii wyraźnie
wskazał na samo
narażenie na
bezpśrednie

niebezpieczeństwo
wystąpienia
skutków w
przypadku
podpalenia
pokrzywdzonej,
która wcześniej
została obłana
przez
oskarżonego
substancją
łatwopalną, nie
zaś na
ostateczny
skutek, jaki
mógłby nastąpić
w wyniku
dalszych
powikłań, gdyż
w tych
okolicznościach
o takim skutku
można mówić
jedynie
hipotetycznie,
skoro nie da
się przewidzieć,
co dalej miałyby
miejsce, skoro
zachowanie
oskarżonego
zakończyło się
na etapie
usiłowania.
Dodać trzeba,
iż biegły nie
ocenił zamiaru
oskarżonego,
gdyż oceny takiej
dokonać może
jedynie Sąd
orzekający,
natomiast biegły
jedynie wskazał,
kierując się także
wynikami
eksperymentu
procesowego, na
powstanie
możliwego

zagrożenia dla
życia i zdrowia
osoby
pokrzywdzonej
wskutek jej
podpalenia.
Podkreślić przy
tym trzeba
wyraźnie, iż
wnioski tej
opinii są
logiczne i w pełni
zrozumiałe,
skoro w realiach
tej sprawy nie
zachodziło
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia
pokrzywdzonej.
Konstatacja ta
jednak nie
oznacza, iż
oskarżony nie
działał z
zamiarem
pozbawienia
życia
pokrzywdzonej.
Nie trzeba
bowiem biegłego
do stwierdzenia,
iż wskutek
obrażeń ciała
doznanych w
wyniku
głębokich
oparzeń a takie
przecież mogły
tu nastąpić, co
wynika nie tylko
z treści opinii,
ale i z zasad
doświadczenia
życiowego,
mógłby nastąpić
skutek w postaci
śmierci. Rzeczą
bowiem
oczywistą i

powszechnie
znaną jest fakt,
iż jednym z
„klasycznych”
sposobów
pozbawienia
życia człowieka
jest jego
podpalenie.
Każdy
przeciętnie
wykształcony
człowiek
zapytany o
zamiary
sprawcy, który
oblewa innego
człowieka
łatwopalną
substancją (np.
rozpuszczalnikiem,
rozcieńczalnikiem
czy benzyną)
i następnie go
podpala,
odpowie, iż
sprawca taki
chce
podpalonego
pozbawić życia.
To zaś oznacza,
iż biegły w
swoich
wnioskach opinii
nie wyklucza
zamiaru
działania
oskarżonego w
celu
pozbawienia
życia jego byłej
żony. Nie można
przecież
zapominać, co
wynika z
wiarygodnych
zeznań M. G.
(2), iż jej były
mąż tak ją
znenawidził, iż

w rozmowach z nim wyczuwała, iż życzył jej śmierci.

Najlepszym tego przykładem są jej zeznania ze śledztwa, w których wyraźnie wskazywała, iż oskarżony, kontaktując się z nią wbrew zakazowi sądowemu, życzył jej wszystkiego najgorszego, twierdząc, że zrobi jej coś, co uniemożliwi jej korzystanie z życia, życząc jej wręcz śmierci, gdyż wyrażał wobec niej pragnienie, by ona „zdechła” (k. 63). To więc nie opinia biegłego z dziedziny medycyny sądowej wskazuje na zamiar oskarżonego, ale całokształt dowodów zebranych w tej sprawie. Biegły bowiem nie mógł odpowiedzieć na pytanie, czy w przypadku podpalenia pokrzywdzonej i doznania przez nią obrażeń pokrzywdzona

by zmarła, gdyż udzielenie takiej odpowiedzi byłoby niemożliwe w myśl, mówiąc kolokwialnie, zasady: „co by było, gdyby”. To zaś oznacza, iż słusznie Sąd I instancji zaniechał wezwania biegłego na rozprawę, skoro wydana przez niego opinia (łącznie dwie opinie pisemne) była jasna, pełna i nie zawierała w sobie żadnej sprzeczności. Nie zachodziły więc w tym przypadku określone w art. 201 k.p.k. podstawy do wezwania biegłego na rozprawę w celu wydania dodatkowej uzupełniającej opinii. Notabene, Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku szczegółowo odniósł się do tej sytuacji procesowej, trafnie wskazując na brak konieczności

przesłuchania
biegłego (str.
18-20
uzasadnienia
formularzowego).
Zgromadzone w
sprawie dowody,
poza wskazaną
opinią biegłego z
dziedziny
medycyny
sądowej, w
szczególności w
postaci
wiarygodnych
zeznań
pokrzywdzonej
oraz
„naocznych”
świadków
zdarzenia, opinii
z zakresu chemii
na temat
łatwopalności
substancji użytej
przez
oskarżonego (k.
20-23, 105-108,
109-114), użytej
przez
oskarżonego
sprawnej
zapalniczki (k.
75-76), opinii
pożarowej (k.
206-232) wraz
z Raportem
specjalistów (k.
157-179) i
samym
przebiegiem
eksperymentu
(k. 130-132),
potrzymane i
uzupełnionej na
rozprawie (k.
525) oraz przede
wszystkim
zasady
doświadczenia

życiowego i
logicznego
rozumowania,
pozwoliły na
poczynienie
pewnych,
jednoznacznych
ustaleń
faktycznych,
które były
niezbędne i
wystarczające
dla
prawidłowego
wyrokowania w
sprawie. W
rzeczywistości
przecież, jak
słusznie
podkreślił to
Sąd Okręgowy,
pomimo, iż
biegły stwierdził,
że w momencie
działania
oskarżonego
pokrzywdzona
nie była
narażona na
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia, nie
oznacza jeszcze,
że taki cel
nie przyświecał
oskarżonemu, co
już zresztą wyżej
podkreślono.
Samo bowiem
podpalenie
mogło
doprowadzić do
powstania
ciężkich obrażeń
ciała, co znajduje
odzwierciedlenie
w treści opinii
biegłego C. Ż.,
ale w celu
ustalenia

zamiaru
oskarżonego
należy to jego
zachowanie
sprowadzić do
oceny, czy
posiadając
substancję
łatwopalną oraz
sprawną (jak
ustalono)
zapalniczkę,
oskarżony
działał w celu
pozbawienia
życia
pokrzywdzonej.
Na takie zaś
pytanie należy
odpowiedzieć
jednoznacznie
twierdząco, co
już zresztą wyżej
wykazano. W
motywach
zaskarżonego
wyroku Sąd
Okręgowy
logicznie i
przekonująco
wykazał
dlaczego przyjął
takie konkretne
ustalenia
faktyczne co do
zamiaru
oskarżonego i
dlaczego wydał
jednoznaczne
rozstrzygnięcie
co do działania
oskarżonego,
wyczerpującego
znamiona art. 13
§ 1 k.k. w
zw. z art. 148
§ 1 k.k. Co
więcej, uczynił
tak również
w oparciu o

opinię na temat
stanu zdrowia
psychicznego
oskarżonego, z
której wynika
wprost, że M.
G. (1) tempore
criminis miał
zdolność
rozpoznania
znaczenia
zarzucanych mu
czynów oraz
pokierowania
swoim
postępowaniem
ograniczoną w
stopniu
nieznacznym, tj.
w jego
przypadku nie
zachodzą
warunki z art.
31 § 1 i 2 k.k.
(k. 306-310 w
zw. z k. 524).
Odnosząc się
w tym miejscu
do oceny
wiarygodności
wyjaśnień
oskarżonego, jak
i stwierdzonych
u niego zmian
organicznych w
(...), które z kolei
wpływały na
ograniczoną w
stopniu
nieznacznym
zdolność
rozumienia
czynu i zdolność
kierowania
postępowaniem,
to powyższe w
żadnym stopniu
nie wpływało
na poczytalność
oskarżonego w

rozumieniu art. 31 § 1 i 2 k.k., co Sąd Okręgowy wyraźnie zaznaczył, zaś Sąd Apelacyjny w pełni podziela tę argumentację. Jak wskazali to w swojej opinii biegli psychiatrzy – a następnie podtrzymali również na rozprawie – występujące u oskarżonego nasilenie zmian organicznych było na tyle małe, że nie kwalifikowało się do zmiany w definicji kodeksowej, a jedynie biegli na tę okoliczność wskazali, chcąc w ten sposób odróżnić oskarżonego od osoby, która jest zupełnie zdrowa. Jednocześnie, abstrahując już zupełnie od powyższego, fakt że oskarżony nie pamiętał inkryminowanego zajścia w żaden sposób nie wpływa w tym wypadku na przypisaną mu winę i popełniony w tym zakresie jakikolwiek błąd

proceduralny
Sądu I Instancji.
Na marginesie
należy
zaznaczyć, iż
trafnie Sąd
Okręgowy uznał
taką postawę
oskarżonego
jako element
jego obrony.
Oskarżony
bowiem w
pierwotnych
wyjaśnieniach z
dnia (...) r.
odniósł się dość
szczegółowo do
przebiegu dnia
(...) r. (k. 35-37),
co również
uczynił podczas
przesłuchania w
dniu (...) r. (k.
41-42).
Oskarżony
dopiero podczas
przesłuchania w
toku
eksperymentu
procesowego w
dniu (...) r.
wskazał na swoją
niepamięć (k.
130-131), choć
podczas
pierwszych
dwóch
przesłuchań
wskazywał co
się dokładnie
działo w dniu
zdarzenia i jakie
nim motywy
kierowały, nie
wspominając
wówczas o
jakichkolwiek
kłopotach z
własną

pamięcią. Taka właśnie postawa procesowa jasno pokazuje, iż dalsze rzekome kłopoty z pamięcią oskarżonego co do przebiegu zdarzenia i motywów jego zachowania stanowią obraną linię obrony, która nie mogła zostać uznana za wiarygodną. Dodać przy tym trzeba, iż oskarżony w pierwotnych wyjaśnieniach wskazał, iż sam chciał się połączyć z rozpuszczalnikiem i podpalić a więc popełnić na oczach byłej żony samobójstwo. Oskarżony więc zdawał sobie sprawę, iż w ten właśnie sposób można pozbawić życia człowieka. To zaś tylko potwierdza ustalenia Sądu Okręgowego, że zasady doświadczenia życiowego, w tym chociażby informacje zaczerpnięte z rozmaitych przekazów medialnych pozwalają z całą

stanowczością –
bez konieczności
uzupełniającego
przesłuchania na
rozprawie
biegłego medyka
– postawić tezę,
że oskarżony
miał
świadomość co
do możliwych
następstw
swojego
działania w
postaci
pozbawienia
życia
pokrzywdzonej,
do czego był
należycie
przygotowany
(posiadał dwie
butelki
łatwopalnej
cieczy, sprawną
zapalniczkę), a
czego nie
dokonał z
przyczyn od
niego
niezależnych.
Jednocześnie
wskazywanie
przez obrońcę
jakoby „
wątpliwe było w
ogóle
odniesienie
jakichkolwiek
poważnych
obrażeń przez
pokrzywdzoną”
stanowi jedynie
subiektywną
ocenę, opartą na
z góry błędnym
założeniu, że
pokrzywdzona
mogła liczyć
na pomoc osób

trzecich, jak i sama uniknąć podpalenia, co z kolei w żadnym wypadku nie może stanowić okoliczności przesądzającej o braku zamiaru oskarżonego.

Reasumując, Sąd Okręgowy szczegółowo oceniając opinię biegłego C. Ż., nie tylko wykazał dlaczego nie widział potrzeby wzywania biegłego na rozprawę celem wyjaśnienia wątpliwości, jak również w sposób logiczny i zasługujący na aprobatę wykazał dlaczego przyjął kwalifikację prawną usiłowania zabójstwa, a nie jak wskazuje na to obrońca – z art. 156 § 1 lub § 3 k.k. Ponadto, uznając na wiarygodną opinię biegłych psychiatrów, w sposób właściwy ocenił wyjaśnienia oskarżonego. To z kolei świadczy o wnikliwości oraz o wysokim obiektywizmie

<p>Sądu Okręgowego, a nie o dowolności oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, co sugeruje obrońca.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu w pkt 1 przestępstwa oraz wniosek ewentualny o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn wskazany w pkt 1 wyroku kary w wysokości dolnej granicy zagrożenia tj. kary 3 lat pozbawienia wolności w przypadku przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 k.k. lub kary 8 lat pozbawienia wolności w przypadku przyjęcia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>kwalifikacji prawnej czynu z art. 13 § 1 lub 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., a także wymierzenie kary łącznej w tej samej wysokości.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek jest niezasadny, ponieważ niezasadne okazały się zarzuty podniesione w apelacji obrońcy, a które podniesiono na ich poparcie. Sąd Apelacyjny nie dopatrył się też z urzędu uchybień, które wskazywałyby na konieczność podjęcia takich rozstrzygnięć.</p>			
Lp.	Zarzut		
<p>2.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wydanego wyroku poprzez</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>przyjęcie, że oskarżony M. G. (1) w toku zdarzenia będącego przedmiotem sprawy działał z umyślnym zamiarem pozbawienia życia M. G. (2) w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdza powyższej okoliczności – punkt 5 apelacji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ustalenia faktyczne oparto na wszechstronnym rozważeniu całokształtu istotnego dla sprawy materiału dowodowego, zwłaszcza odnosi się to do prawidłowej oceny dowodu z opinii sądowo – lekarskiej biegłego C. Ż. (k. 115-117 i k. 281-284), jak również</p>			

prawidłowo ocenionych wyjaśnień oskarżonego – przy uwzględnieniu opinii sądu – psychiatrycznej na jego temat. Sąd I instancji przy tym na podstawie zeznań M. G. (2) i naocznych świadków zdarzenia W. K. i A. J. wskazał na jednoznaczne elementy zachowania się oskarżonego, które wskazywały jednoznacznie na jego zamiar pozbawienia życia pokrzywdzonej. Oskarżony bowiem, przychodząc do szpitala, zaopatrzył się w dwie butelki łatwopalnej cieczy i sprawną zapalniczkę. Korzystając z miejsca na korytarzu, gdzie nikogo nie było, polał tą substancją M. G. (2) a następnie w sytuacji, gdy już na wołanie przez nią o pomoc, pojawili się w/w dwaj jej koledzy z pracy zmierzał

w jej kierunku, trzymając w ręku gotową do użycia zapalniczkę. Nie ulega więc żadnej wątpliwości, iż oskarżony chciał w ten sposób podpalić swoją byłą żonę. Wyżej już, przy omówieniu zarzutów w punkcie 1 wyraźnie wskazano na okoliczności, które przesądzają o działaniu oskarżonego z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia M. G. (2), gdyż ten wiedział, jak każdy przeciętnie wykształcony człowiek, iż podpalenie człowieka jest jednym z klasycznych sposobów pozbawienia go życia. Jak zresztą tam wspomniano oskarżony w swoich pierwszych wyjaśnieniach sugerował popełnienie w ten sposób samobójstwa na oczach byłej

żony, co tylko potwierdza tę tezę. Prawdą jest, co podnosi apelujący, iż pokrzywdzona na rozprawie zeznała, iż „w tych rozmowach nie pojawiały się groźby pozbawienia życia w sposób bezpośredni, pod koniec te telefony były takie, że trudno mi określić zeznania M. G. (2) na k. 450v). Nie są jednak prawdziwe twierdzenia skarżącego, iż z tej wypowiedzi należy wyciągnąć wniosek, iż oskarżony w trakcie rozmów z pokrzywdzoną nie groził jej pozbawieniem życia. Owszem, nie groził jej bezpośrednio, że ją zabije, ale, jak również wspomniano o tym wyżej podczas omówienia zarzutów z punkcie 1, pokrzywdzona na podstawie prowadzonych z byłym mężem rozmów

wywnioskowała,
iż oskarżony
życzył jej
wszystkiego
najgorszego,
wręcz, by
„zdechła”, co
przecież właśnie
świadczy o
rzeczywistym
jego stosunku
do M. G. (2).
Pokrzywdzona w
trakcie
zawiadamiania o
przestępstwie
zrelacjonowała
fakt nękania jej
przez byłego
męża, w tym
wielokrotne jej
obrażanie, jak
również życzenia
jej wszystkiego
najgorszego (k.
28-30), co już
świadczyło o
tym, iż
oskarżony,
wskutek
wcześniejszych
zdarzeń
związanych z
jego
tymczasowym
aresztowaniem i
skazaniem za
znęcanie nad
pokrzywdzoną
przejawiał do
niej swój
wyjątkowo
negatywny
stosunek.
Oskarżony
zresztą w tych
rozmowach
posuwał się do
takich
stwierdzeń, iż

M. G. (2) była przekonana, że M. G. (1) może odebrać jej życie (k. 29). Pokrzywdzona podczas kolejnego przesłuchania nie tylko potwierdziła te okoliczności, ale i jednoznacznie podała, że oskarżony w rozmowach życzył jej, by „zeszła z tego świata” czy też „zdechła”, wyrażając wyraźne obawy, iż obawiała się go, że może ją zabić (k. 62-65), co na rozprawie potwierdziła (k. 450v-451). Nie jest więc prawdą, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdza okoliczności, iż oskarżony w chwili zdarzenia działał z umyślnym zamiarem pozbawienia życia M. G. (2). Ustaleniu temu nie przeczą przy tym zarówno opinia biegłego z dziedziny medycyny sądowej, o czym

się już wyżej wypowiedziano przy omówieniu zarzutów w punkcie 1, jak i brak doznania przez M. G. (2) jakichkolwiek obrażeń. Razem bowiem wzięte dowody, jakie zostały przez Sąd Okręgowy przeprowadzone na rozprawie i wszechstronnie przez ten Sąd ocenione pozwoliły na obiektywne wykazanie zamiaru oskarżonego, który to zamiar nie został zrealizowany wyłącznie z uwagi na reakcję obronną pokrzywdzonej i działanie osób trzecich.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu w pkt 1 przestępstwa oraz wniosek ewentualny o zmianę zaskarżonego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn wskazany w pkt 1 wyroku kary w wysokości dolnej granicy zagrożenia tj. kary 3 lat pozbawienia wolności w przypadku przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 k.k. lub kary 8 lat pozbawienia wolności w przypadku przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu z art. 13 § 1 lub 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., a także wymierzenie kary łącznej w tej samej wysokości.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wniosek jest niezasadny, ponieważ niezasadne okazały się zarzuty podniesione w</p>	

<p>apelacji obrońcy, a które podniesiono na ich poparcie. Sąd Apelacyjny nie dopatrył się też z urzędu uchybień, które wskazywałyby na konieczność podjęcia takich rozstrzygnięć.</p>			
Lp.	Zarzut		
<p>3.</p>	<p>Obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. poprzez błędne zastosowanie wspomnianych przepisów i bezpodstawne przyjęcie wspomnianej kwalifikacji prawnej czynu opisanego w punkcie 1 wyroku w sytuacji, gdy w świetle zgromadzonego materiału dowodowego i ustalonego przez Sąd stanu faktycznego, nie można oskarżonemu M. G. (1) zarzucić</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	usiłowania udolnego zabójstwa M. G. (2) – zarzut 1 apelacji.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Do czynu przypisanego oskarżonemu Sąd I instancji zastosował właściwą kwalifikację prawną i należy ją uzasadnić. Sąd Apelacyjny po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy (pkt 2 niniejszej sekcji), podzielił ustalenia Sądu Okręgowego i przyjął je za własne.</p> <p>W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż apelujący na podstawie wyłącznie wniosków z opinii biegłego medyka sądowego C. Ż. wysnuł wniosek, że oskarżonemu nie można</p>			

przypisać
zamiaru
zabójstwa
pokrzywdzonej.
Apelujący zdaje
się przy tym
nie zauważać,
iż przypisany
oskarżonemu
czyn nie
wywodzi się
wyłącznie z ww.
opinii. Sąd
Okręgowy w
wyniku
dogłębnej
analizy całego
materiału
dowodowego, w
tym po części
słów samego
oskarżonego
(wykrzykiwane
na korytarzu
słowa w
kierunku
pokrzywdzonej:
„to kurwa sobie
dzwoń mam to w
dupie”, „ty teraz
popamiętasz, ja
ci pokażę” –
zeznania M. G.
(2) nie zostały
w tym zakresie
skutecznie
podważone), a
nawet jego
pierwotnych
wyjaśnień, w
których
wskazywał, że
chciał się zabić
(oczywiście, w
zakresie
samobójstwa
Sąd odwoławczy
za Sądem I
instancji nie
daje wiary

twierdzeniom
oskarżonego i
pod tym
względem
uznaje wywód
Sądu
Okręgowego na
ten temat jako
w pełni trafny
i przyjmuje za
własny) słusznie
doszedł do
przekonania, iż
oskarżony chciał
pozbawić życia
swoją byłą żonę.
Dodać tu trzeba,
iż nawet sam
fakt, że
oskarżony
wskazywał, że
przy użyciu
posiadanych
przedmiotów
zamierzał się
zabić, pośrednio
potwierdza tezę,
iż jest to wiedza
powszechna,
znana ogółowi
społeczeństwa,
iż przy użyciu
substancji
łatwopalnej i
działającej
zapalniczki dana
osoba może
dokonać
zabójstwa
człowieka.
Ponadto Sąd I
instancji
ustalenia swoje
oparł także na
zeznaniach
pozostałych
świadków, na
rodzaju użytych
przedmiotów,
fakcie, że

oskarżony obłą
pokrzywdzoną
cieczą, która, co
wynika wprost z
opinii
chemicznych i
biegłego z
dziedziny
pożarnictwa –
była substancją
łatwopalną, w
formie jaka
miała miejsce
podczas
zaistniałego
zdarzenia była
w stanie palić
się płomieniowo
oraz fakcie,
że używana
w zdarzeniu
zapalniczka była
w pełni sprawna
(bodziec
energetyczny
emitowany przez
zapalniczkę
gazową posiadał
minimalną
energię zapłonu
zdolną do
zapalenia użytej
w zdarzeniu
cieczy).

Jednocześnie
wynikające z
wielu rozmów
oskarżonego z
pokrzywdzoną
wyrażane z jego
strony życzenia,
iż ona nie
powinna żyć i
jego kierowanie
się z zapalniczką
wprost w stronę
pokrzywdzonej
już po jej oblaniu
cieczą również
potwierdza w

sposób
oczywisty
zamiar
oskarżonego. Co
słusznie przy
tym stwierdził
Sąd Okręgowy:
„W
okolicznościach
rozpoznawanej
sprawy nie
sposób więc
wskazać
jakiegokolwiek
innego celu
przyświecającego
M. G. (1),
którego
osiągnięciu
mogłoby być
podporządkowane
działania
oskarżonego
polegające na
przyjściu do
miejsca pracy M.
G. (2), następnie
oblanie jej
łatwopalną
cieczą i zamiar
podpalenia przy
użyciu
zapalniczki,
która była w
pełni sprawna”.
Przy
uwzględnieniu
zaś chorobliwej
wręcz zazdrości
oskarżonego o
pokrzywdzoną
(na co M. G.
(1) wskazywał
sam podczas
pierwszych
wyjaśnień)
rysuje się
logiczny ciąg
przyczynowo –
skutkowy w

działaniu
oskarżonego.

Apelacja
wniesiona w
przedmiotowej
sprawie nie
zdołała
podważyć
poczynionych w
sprawie ustaleń
faktycznych.

Podkreślić
należy, iż
ustalając stan
faktyczny należy
oceniać dowody
kompleksowo z
uwzględnieniem
ich wzajemnych
relacji, nie zaś
każdy z
dowodów w
oderwaniu od
pozostałych.

Apelujący w
sposób
wybiórczy
precyzuje
zarzuty
apelacyjne i
je uzasadnia,
przedstawiając
własny pogląd
co do sposobu
oceny dowodów,
nie
uwzględniając
przy tym
całokształtu
materiału
dowodowego.

Tymczasem
wszechstronna
ocena
wszystkich
dowodów i
wynikających z
nich
okoliczności jest

obowiązkiem nie tylko Sądu orzekającego, ale dotyczy również wyciągania wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą opierać się na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego co może prowadzić do innych wniosków.

W świetle powyższych rozważań należało przyjąć, iż oskarżony działał ze świadomością dokonania zbrodni zabójstwa, tym samym Sąd Okręgowy słusznie uznał oskarżonego winnego czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.

„(...)Należy jednoznacznie uznać, że usiłowanie zabicia pokrzywdzonej w mechanizmie przedstawionym w niniejszej

sprawie było wyczerpującym znamiona art. 13 §1 a nie 2 k.k. Tylko zaś z uwagi na reakcję pokrzywdzonej i działanie osób trzecich oskarżony zamierzonego celu nie osiągnął. Faktem jest, że substancja łatwopalna nie zapaliła się, ale oskarżony miał narzędzie, które umożliwiło jej zapalenie i zmierzał wprost do jego użycia czemu przeszkodziły właśnie wspomniane zdarzenia – reakcja pokrzywdzonej i działanie osób trzecich”, co trafnie podsumował Sąd I instancji. Działanie oskarżonego było zamierzone i przede wszystkim posiadał wszelkie ku temu narzędzia aby go dokonać, tym samym nie sposób przyjąć (jak zrobił to prokurator w akcie oskarżenia), że

M. G. (1)
dokonał
nieudolnego
usiłowania
zabójstwa
pokrzywdzonej.
Było to
usiłowanie
udolne.
Oskarżony mógł
bowiem – gdyby
nie zachowanie
samej
pokrzywdzonej
jak i osób
trzecich, mając
ku temu
sposobność,
oblać skutecznie
pokrzywdzoną
cieczą
łatwopalną
(posiadał
przecież aż dwie
butelki z
płynem) a
następnie ją
podpalić za
pomocą
przygotowanej,
w pełni sprawnej
zapalniczki.
Ponadto
poczytalność
oskarżonego w
chwili zdarzenia
nie była w
żadnym stopniu
ograniczona w
rozumieniu art.
31 § 1 i 2 k.k.
Konsekwencją
powyższego
ustalenia było
prawidłowe
uznanie przez
Sąd Okręgowy,
iż oskarżony
działał umyślnie
z zamiarem

<p>bezpośrednim dokonania zabójstwa pokrzywdzonej, którego ostatecznie nie dokonał z przyczyn niezależnych od niego. To zaś właśnie uzasadniało przyjęcie kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu w pkt 1 przestępstwa oraz wniosek ewentualny o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn wskazany w pkt 1 wyroku kary w wysokości dolnej granicy zagrożenia tj. kary 3 lat pozbawienia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>wolności w przypadku przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 k.k. lub kary 8 lat pozbawienia wolności w przypadku przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu z art. 13 § 1 lub 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., a także wymierzenie kary łącznej w tej samej wysokości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wniosek jest niezasadny, ponieważ niezasadne okazały się zarzuty podniesione w apelacji obrońcy, a które podniesiono na ich poparcie. Sąd Apelacyjny nie dopatrył się też z urzędu uchybień, które wskazywałyby na konieczność</p>	

podjęcia takich rozstrzygnięć.			
Lp.	Zarzut		
4.	Rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego M. G. (1) poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn wskazany w pkt 1 wyroku kary 12 lat pozbawienia wolności, i co za tym idzie kary łącznej w takiej wysokości w sytuacji, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności w sprawie, w tym zwłaszcza faktu, iż pokrzywdzona nie znalazła się w realnym niebezpieczeństwie należy uznać, że kara ta jest rażąco surowa. – zarzut 6 apelacji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Odnosząc się do tego zarzutu przypomnieć			

należy, iż rażąca niewspółmierność kary występuje, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica (dysproporcja) pomiędzy sumą kar zasadniczych i środków karnych (kompensacyjnych) orzeczonych przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby sprawcy wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 06 lipca 2017 r. sygn. akt II AKa 148/17, Legalis nr 1674160). Zarzut niewspółmierności kary, aby był zasadny, musi dotyczyć rażącej niewspółmierności,

a więc nienadającej się do zaakceptowania. Niewspółmierność rażąca to znaczna, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, zasłużoną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01 grudnia 1994 r., sygn. akt III KRN 120/94, Legalis nr 28989). Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyrażającą oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą. Chodzi o taką karę, której wymiar razi poczucie sprawiedliwości. Zaznaczyć należy, iż w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż miarą surowości kary nie jest jej ilościowy wymiar, ale stopień wykorzystania sankcji karnej

przewidzianej dla danego przestępstwa. Ingerencja sądu odwoławczego w orzeczenie o karze może nastąpić tylko i wyłącznie wówczas, gdy różnica między karą wymierzoną w pierwszej instancji a karą, którą należałoby orzec jest znaczna, rażąca, nie może sprowadzać się do różnic niewielkich, nieznacznych, bo byłoby to sprzeczne z normą art. 438 pkt 4 k.p.k., z której jednoznacznie wynika, że podstawą zmian może być jedynie rażąca – a więc nie każda – niewspółmierność kary.

Analizując zarówno wymiar kary 12 lat pozbawienia wolności, za czyn przypisany w pkt 1 wyroku, którego dokonanie przypisano oskarżonemu, tj. czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z

art. 148 § 1 k.k.,
której wysokość
kwestionuje
apelujący, jak i
zarazem wymiar
kary łącznej
wymierzonej
oskarżonemu, to
Sąd Apelacyjny
uznał, że nie
ma podstaw do
ingerencji w
rozstrzygnięcie
w tym zakresie
i nie dopatrył
się jakiegokolwiek
rażącej
niewspółmierności.
Uwzględniając
wymiar kary
możliwy do
orzeczenia
wynikający z
brzmienia art.
148 § 1
k.k. (mając na
względzie treść
art. 14 § 1
k.k.) - tj. kara
pozbawienia
wolności od 8 do
15 lat, kara 25
lat pozbawienia
wolności albo
kara
dożywotniego
pozbawienia
wolności, kara
wymierzona
przez Sąd
Okręgowy jawi
się jako kara
adekwatna,
jednak nie
nadmiernie
łagodna, a w
żadnym
wypadku nie
niewspółmierna.
Sąd Okręgowy

prawidłowo
uwzględnił na
niekorzyść
oskarżonego
jego
dotychczasową
karalność za
przestępstwo
znęcania się
psychicznego i
fizycznego nad
swoją byłą żoną,
bliskość
poprzedniej
karalności do
obecnego dnia
zdarzenia, brak
usprawiedliwiającej
przyczyny
podjętego
działania, a w
ramach zarzutu
II. również
wielokrotność
naruszeń, fakt,
że ofiara była
osobą
oskarżonemu
przez wiele lat
bliską, brak
prowokowania w
jakikolwiek
sposób zdarzeń
po stronie
pokrzywdzonej,
wielokrotne
przypominanie
oskarżonemu o
zakazach
sądowych. Tak
wymierzona
kara uwzględnia
dyrektywy
prewencji
indywidualnej
(cele
zapobiegawcze i
wychowawcze),
jak i prewencji
generalnej

(kształtowanie
świadomości
prawnej
społeczeństwa),
określone w art.
53 § 1 k.k. Sąd
Apelacyjny miał
na uwadze, iż
kara
wymierzona
oskarżonemu
musi być
odpowiednio
dolegliwa, tym
bardziej, jeżeli
weźmie się pod
uwagę znaczny
stopień
społecznej
szkodliwości
działania
oskarżonego,
wynikający ze
sposobu tego
działania
oskarżonego,
który nie dość,
że wielokrotnie
nękał
pokrzywdzoną
kontaktami
telefonicznymi a
także i
osobistymi w
miejscu jej
pracy, to nadto
w miejscu jej
pracy, nie licząc
się z tymże
miejscem, chciał
poprzez
podpalenie
pozbawić ją
życia, by skłonić
go do
przemyslenia
swojego
postępowania i
wyciągnięcia
odpowiednich

wniosków na przyszłość. Okoliczności przedmiotowej sprawy nie przemawiały za uznaniem, iż wymierzona kara razi surowością, a w związku z tym konieczne jest jej złagodzenie, jak domagał się tego apelujący. Nie należy zapominać, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, co znacząco pogarsza jego sytuację procesową, jego działanie nie było nagłe ani nieprzemyślane, tudzież dokonane pod wpływem emocji. Brak jest wątpliwości, iż do zdarzenia doszło w wyniku zaplanowanego działania oskarżonego, raptem niecałe dwa miesiące po opuszczeniu aresztu śledczego i po prawomocnym skazaniu za przestępstwo znęcania się nad pokrzywdzoną. Fakt, iż pokrzywdzona

nie doznała cięższych obrażeń, „nie znalazła się w realnym niebezpieczeństwie”, jak określił to apelujący, nie wynikał z działania oskarżonego, ale właśnie z reakcji obronnej samej pokrzywdzonej i osób, które jej pomogły. Przy uwzględnieniu zaś dotychczasowego sposobu życia oskarżonego, w tym faktu, że praktycznie od razu po opuszczeniu aresztu zaczął ponownie kontaktować się z pokrzywdzoną i łamać orzeczone wobec niego zakazy, dowodzi, iż w sprawie nie sposób doszukać się takiego ładunku okoliczności łagodzących, na jakie wskazuje apelujący, które nakazywałyby obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary. Notabene słusznie Sąd I instancji nie znalazł po stronie

<p>oskarżonego żadnych okoliczności łagodzących i również Sąd odwoławczy takowych się nie dopatruje. Natomiast fakt, iż oskarżony swoje działanie zakończył na etapie usiłowania spowodował orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 12 lat a nie kary surowszej. Nie ulega więc wątpliwości, iż orzeczona wobec oskarżonego kara za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. jest karą sprawiedliwą, co również należy odnieć do orzeczonej kary łącznej i brak jest jakichkolwiek podstaw do jej złagodzenia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popelnienia przypisanego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

mu w pkt 1 przestępstwa oraz wniosek ewentualny o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn wskazany w pkt 1 wyroku kary w wysokości dolnej granicy zagrożenia tj. kary 3 lat pozbawienia wolności w przypadku przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 k.k. lub kary 8 lat pozbawienia wolności w przypadku przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu z art. 13 § 1 lub 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., a także wymierzenie kary łącznej w tej samej wysokości.

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek jest niezasadny, ponieważ niezasadne okazały się zarzuty podniesione w apelacji obrońcy, a które podniesiono na ich poparcie. Sąd Apelacyjny nie dopatrył się też z urzędu uchybień, które wskazywałyby na konieczność podjęcia takich rozstrzygnięć.

OKOLICZNOŚCI

4.

**PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z
URZĘDU**

1.

Sąd Apelacyjny z urzędu zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 4 w ten sposób, że skorygował podstawę prawną orzeczonej wobec oskarżonego kary

łącznej
z
przepisu
art.
85
k.k. i
wyeliminował
§ 2
- na
podstawie
art.
440
k.p.k.

Zwięźle
o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

Należy
nadmienić,
iż w
chwili
orzekania
przez
Sąd I
instancji
obowiązywały
inne
zasady
wymierzania
kary
łącznej.
Tymczasem
po
wydaniu
tego
wyroku
z
dnem
24
czerwca
2020
r.
nastąpiła
zmiana
przepisów
dotyczących

orzekania
kar
łącznych,
w
tym
art.
85
k.k.
(ustawę
z dnia
19
czerwca
2020
r. o
dopłatach
do
oprocentowania
kredytów
bankowych
udzielanych
przedsiębiorcom
dotkniętym
skutkami
(...)19
oraz o
uproszczonym
postępowaniu
o
zatwierdzenie
układu
w
związku
z
wystąpieniem
(...)19(
-.
Dz.U.2020.1085
art.
38
pkt 3)
i od
tego
dnia
art.
85 §
2 k.k.
stanowi,
że
karą
łączną

nie
obejmuje
się
kar
orzeczonych
wyrokami,
o
których
mowa
w art.
114a
k.k.,
który
to
przepis
nie
ma w
tej
sprawie
zastosowania,
natomiast
takie
zastosowanie
ma
przepis
art.
85 §
1 k.k.
Tym
samym
brak
było
podstaw,
by
Sąd
Apelacyjny
zaaprobował
rozstrzygnięcie
oparte
o
przepis
art.
85 § 2
k.k.,
skoro
rozstrzygnięcie
to nie
znajduje
już
oparcia

w
prawie
karnym
materialnym.
Te
więc
okoliczności
skłoniły
do
zmiany
zaskarżonego
orzeczenia
z
urzędu
na
podstawie
art.
440
k.p.k.
w zw.
z art.
438
pkt 1a
k.p.k.
w zw.
z art.
437
k.p.k.
poprzez
wyeliminowanie
z
podstawy
prawnej
art.
85
k.k.
paragrafu
2.
Zmiana
ta
była
też o
tyle
konieczna,
iż
poprzednio
obowiązujące
przepisy
w
zakresie

STRZYGNIECIE

orzekania kary łącznej nie były dla oskarżonego względniejsze w rozumieniu art. 4 § 1 k.k.	
5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Poza kwestia wyliminowania z podstawy prawnej orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej z przepisu art. 85	

k.k. –
§ 2, w
pozostałym
zakresie
utrzymano
wyrok
w
mocy,
co
dotyczy
rozstrzygnięcia
co do
winy
w
zakresie
obu
przypisanych
oskarżonemu
przestępstw
w
punktach
1 i 2,
rozstrzygnięcia
w
punkcie
3 co
do
środka
karnego
z art.
39
pkt
2b
k.k. w
zw. z
art.
41a §
2, 3
i 4
k.k.,
rozstrzygnięcia
w
punkcie
4 co
do
kary
łącznej
i w
punkcie
5 co

do
zaliczenia
oskarżonemu
na
poczet
kary
łącznej
okresu
jego
tymczasowego
aresztowania
oraz
rozstrzygnięcia
zawartego
w
punkcie
6 co
do
kosztów
sądowych.

Zwięźle
o
powodach
utrzymania
w
mocy

Utrzymanie
w
mocy
zaskarżonego
wyroku
wynika
z
niezasadności
podniesionych
zarzutów,
przy
czym
skarżący
nie
kwestionował
winy,
kwalifikacji
prawnej
i kary
odnośnie
przestępstwa

z art.
244
k.k.
(dot.
punktu
2),
zaliczenie
tymczasowego
aresztowania
na
poczet
kary
łącznej
znajduje
oparcie
w
treści
dokumentu
na k.
6, zaś
zwolnienie
oskarżonego
od
kosztów
sądowych
znajduje
oparcie
w
przepisach
przywołanych
w
punkcie
6,
przy
czym
zwolnienie
oskarżonego
od
ponoszenia
kosztów
sądowych
wraz
z
opłatą
nie
jest w
tej
sprawie
kwestionowane.

<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Konieczne było skorygowanie podstawy prawnej orzeczonej wobec oskarżonego kary łączonej z przepisu art. 85 k.k. i wyeliminowanie § 2.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>O powodach tej zmiany wypowiedziano się wyżej w punkcie 4.</p>	

	5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
	5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
	1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
	Zwiąże o powodach uchylecia			
	2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Zwiąże o powodach uchylecia			
	3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Zwiąże o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy			

	prawnej umorzenia		
	4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
	Zwięźle o powodach uchylenia		
	5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
	Nie dotyczy		
	5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
		Nie dotyczy	
	6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III.	Z uwagi na występowanie przed Sądem Apelacyjnym obrońcy oskarżonego,		

działającego z urzędu w osobie adw. M. S. i złożenie przez niego wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej w żadnej części pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu w postępowaniu apelacyjnym, o kosztach tych orzeczono na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1651) w zw. z § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 i § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U. z 2019 roku, poz. 18) w wysokości opłaty określonej w § 17 ust. 2 pkt 5 (kwota 600 zł), powiększonej o stawkę 23% VAT

	a więc łącznie kwoty 738,00 zł brutto.	
IV.	<p>Na podstawie art. 624§1 k.p.k., art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983, nr 49, poz. 223-j.t). zwolniono oskarżonego z obowiązku zwrotu kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, kierując się przesłankami uwzględnionymi przez Sąd Okręgowy, który zwolnił na tej podstawie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie pierwszoinstancyjne a które to przesłanki nadal są aktualne.</p>	
7. PODPIS		
G. N. M. K.H. K.		